

**Vraag met verzoek om schriftelijk antwoord P-011273/2011
aan de Commissie**
Artikel 117 van het Reglement
Jan Zahradil (ECR)

Betreft: De mededeling van de Commissie over richtlijnen inzake bepaalde staatssteunmaatregelen in de context van de regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten

Daar ik gedreven word door de logica van een sterk, effectief en open partnerschap tussen de leden van het Europees Parlement en de Commissie, acht ik het noodzakelijk om mijn diepe bezorgdheid kenbaar te maken over de inhoud van de ontwerpmededeling van de Commissie over richtlijnen inzake bepaalde staatssteunmaatregelen in de context van de regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten.

Dit langverwachte ontwerp was bedoeld om meer licht te laten schijnen op de kwestie van de verenigbaarheid van Europese staatssteunmaatregelen en bepaalde aspecten van de tenuitvoerlegging van het beleid inzake klimaatverandering. Het kader van dat beleid is het klimaat- en energiepakket waarover door de Europese Raad in 2008 overeenstemming is bereikt. Een van de overeengekomen basisbeginselen is dat het gebruik van de opbrengst van de veiling niet geoormerkt kan worden en dat het uitsluitend en alleen aan de lidstaten is om te bepalen hoe die opbrengst gebruikt wordt (zie bijvoorbeeld document 17215/08 van de Raad of Richtlijn 2009/29/EG).

In de ontwerptekst over de richtlijnen wordt echter in paragraaf 25 bepaald dat de Commissie, wanneer zij een oordeel geeft over de steun die voortkomt uit de opbrengst van de veiling, rekening moet houden met de positieve effecten zoals: het zich richten op nieuwe spelers of exploitanten met een laag marktaandeel in de elektriciteitsmarkt, de bepaling dat grote, zittende partijen niet van de steun kunnen profiteren enzovoort.

Zoals ik ertegen aankijk, is elke beperking van de macht van de lidstaten om beslissingen te nemen over de veilingopbrengst op EU-niveau, boven op de bepalingen die door de Raad en de Richtlijn zijn neergelegd, niet alleen in tegenspraak met de geest van de conclusies van de Raad over het beleid inzake klimaatverandering, maar ook met het basisbeginsel van subsidiariteit en de nationale soevereiniteit van de lidstaten.

Bovendien is het bij voorbaat uitsluiten van grote zittende partijen discriminatie en in tegenspraak met het niet-discriminerende biedingsproces. En er bestaat ook geen grond voor in de huidige, geldende EU-wetgeving. Tot slot kan een dergelijke bepaling worden opgevat als een schending van het EU-Verdrag en een derogatie van de rechtspraak van de Commissie.

- Gaat de Commissie, gegeven het bovenstaande en indachtig het belang van een partnerschap tussen het Parlement en de Commissie en hun gemeenschappelijke rol om de legaliteit van alle EU-wetten te waarborgen, iets doen om bovengenoemde ontwerprijrichtlijnen te wijzigen? Kan zij ook een toelichting geven op haar aanpak van deze kwestie?